

Dugo nisam mogao da shvatim zašto osuđenici u zatvorima osećaju strahopoštovanje prema roditeljima, posebno prema majci. Zatim sam shvatio: svaki čovek želi da prevaziđe svoje probleme i da se promeni, a to je nemoguće bez ljubavi. Ljubav i poštovanje prema roditeljima predstavljaju podsvesno traganje za verom u Boga, što znači odsustvo sposobnosti za ubistvo, preljubu i krađu.

A kako se zapovest o svetoj suboti može primeniti na biznismena? Ispostavilo se da je u poslu i ta zapovest neophodna. Čovek može biti pouzdan, energičan, čestit, ali toliko opsednut poslom da radi u preopterećenom režimu. Međutim, duša je potrebna i za sledeći život i energetska je povezana s decom. Ako telo i um počnu da ubijaju dušu, radeći u režimu preopterećenosti i isisavajući iz nje svu energiju, telo mora da oboli ili umre.

Mnogi ljudi, u potpunosti se predajući poslu, ne primećuju da nanose štetu svojoj duši, a zatim oboljevaju od neizlečivih bolesti pred kojima su lekari nemoćni. Ali čim čovek promeni odnos prema poslu – neizlečiva bolest odjednom nestaje bez traga. Naš život je, isto kao i posao, kreativni proces i ako smo previše opsednuti životom i poslovima, aktivnost tela, usmerena na zadovoljenje nagona, može da naškodi duši i osnovnom nagonu – spoznaji Tvorca i povećanju intenziteta ljubavi u duši. Kreativna energija nam dolazi kroz jedinstvo s Tvorcem. Samo osoba koja može povremeno da se udalji od poslova i problema i usmeri na jedinstvo s Bogom i ljubav prema Njemu, obezbeđuje neprestano doticanje kreativne energije u svoju dušu.

Kako se na biznis može primeniti treća zapovest: „Ne uzimajte imena Gospoda Boga svoga uzalud“? Smisao ove zapovesti je u zaštiti božanske logike. Primitivni ljudski um je u poređenju sa božanskom logikom uvek nedovoljno razvijen, bez obzira na koji stepenik razvoja se čovek uzdigao. Pokušaj da se logika Tvorca spozna razumom, odnosno umom, nikada ne može biti uspešan. Čim čovek pomisli da je spoznao božansku logiku i volju, razvoj se zaustavlja. Potreba za Bogom nestaje, a čovek se više ne oslanja na stremljenje ka Tvorcu i jedinstvo

s Njim, već na svoje predstave o Njemu. Zatim nagoni počinju da potiskuju i zatvaraju ljubav od njega.

Kada je Hristos isterao trgovce iz hrama, ispunjavao je treću zapovest. Biznis ili politika se često vode pozivajući se na blažene religijske zamisli pod maskom vere. Ljudska logika pokušava da natera božansku da joj služi i ako je biznismen uveren da će njegova pljačka, izdaja i unutrašnja razuzdanost biti oprošteni kad donira mnogo novca, da svi njegovi gresi tako mogu da budu očišćeni, to je onda narušavanje treće zapovesti.

Jedan od ozbiljnih uzroka propasti mnogih preduzeća jeste krut i ograničen model sveta koji nas okružuje. To se dešava kada čovek prestaje da oseća neprekidnu božansku volju u svemu. Ukoliko nema volje Tvorca i više logike u svemu što se dešava, logike zasnovane na ljubavi, tad čovek stvara svoju sliku sveta. Njegova logika se temelji na nagonima, ciljevima i težnji ka sreći. Što je grublja i kruća ta slika sveta, čovek se ponaša agresivnije štiteći je. Što je agresivniji čovek u svojim predstavama o tome kakav treba da bude svet, manje dobija kreativne energije i brže počinje da se ruši njegova predstava o svetu, zajedno sa zdravljem i sudbinom.

A sada zamislite čoveka sa gipkim načinom razmišljanja, koji je dobroćudan, dobar i čestit. Šta je ono što može da mu nedostaje za uspešan razvoj? Ispostavlja se da ozbiljna prepreka može biti unutrašnja zavisnost od drugih ljudi. Svaka proizvodnja je povezana sa konkurencijom. Ona prisiljava čoveka da bude energičniji, da osmišljava nove modele razvoja. Moramo naučiti da budemo ne samo pouzdani i dobrodušni, već i strogi.

Osoba koja ne ume da kaže „ne“, gubi veru u Boga. Kada sebi sugerišemo da je druga osoba apsolutno dobra i da nas nikada neće izneveriti, ne dopuštajući čak ni pomisao o njenoj mogućoj izdaji, prevari, slabosti, pre ili kasnije će nam se to i dogoditi. Čini mi se da je kardinal Mazaren rekao da bi trebalo verovati ljudima, ali se pritom prema njima odnositi kao prema poslednjim prevarantima.

Mnogim ljudima pomenuta nemogućnost da nekoga odbiju postaje nepremostiva prepreka u razvoju. Unutrašnje poklonstvo drugoj osobi primorava nas da se okrenemo od Boga i da izgubimo višu stratešku energiju, koja nam je potrebna za razvoj. Mnogi biznismeni su na početku karijere preterano poverljivi i zbog toga sebi stvaraju ogromne probleme. Zatim se bacaju u drugu krajnost: ne veruju nikome pri čemu se oslanjaju samo na rigorozne mere – i u njima se tad odvija suprotan proces.

Dok jedni gube novac, ali mogu da sačuvaju dobrodušnost, kod drugih se povećava količina novca, ali im duša postaje ozlojeđena pri čemu se neprimetno degeneriše. Takva je većina. Kada u čovekovoju duši nema vere u Boga, on počinje da veruje u ljude. Tada se pred njim ukazuju dva puta: da izgubi posao ili da bude ozlojeđen. A potom slede laž, krađa, spremnost na ubistvo i požuda. Mnogi veruju da biznis obogaljuje čoveka i stvara u njemu gorenabrojane osobine. Zapravo, to se dešava samo kod onoga ko je izgubio veru i ispravan sistem vrednosti.

Što je krupniji biznis i što je značajnija rukovodeća funkcija, čovek mora da prelazi na sve suptilnije strateške nivoe upravljanja. U suprotnom navaljuje na sebe ogromna preopterećenja. Ovo je isto kao kada bi u prvoj brzini vozili auto 150 km/h. Zato je čoveku potrebna velika količina suptilne duhovne energije i spremnost na sopstvenu transformaciju. Tada se on, naizgled, bavi svojim ličnim razvojem, zahvaljujući kome, iz neobjašnjivih razloga, sve poslove uspešno obavlja, donosi najispravnije odluke i poseduje izvanrednu intuiciju.

Svaki konflikt, neophodan za razvoj, on odmah lako i prirodno rešava. Uostalom, što se rešenje sukoba više odgađa, to su agresivniji metodi njegovog rešenja. Viša energija, u neophodnom obimu za lako i prirodno rešenje, stiže se kada čovek izvršava prvu zapovest, tj. kada je njegovo unutrašnje, podsvesno usmerenje prema Bogu jače od stremljenja ka bilo kojoj ljudskoj sreći, pa čak i samom životu.

Kada su vlast, novac i blagostanje glavni cilj nekog čoveka, onda božanska energija u njegovoj duši pada na minimalni

nivo neophodan za puki opstanak i prosečno obuhvata tri–četiri pokolenja. Brojna pokolenja bogatih ljudi možemo da sretamo samo u porodicama vernika. Statistika otkriva da je potrebno tri do četiri pokolenja da bi se vaspitao čovek s velikim duhovnim i materijalnim sposobnostima, i tri do četiri generacije da bi se one izgubile. Premda se u poslednje vreme svi procesi ubrzavaju kako u jednom tako i u drugom pravcu.

Mnogi veruju da osoba sa visokom energijom, inteligencijom i sposobnostima neminovno mora težiti tome da postane biznismen i zaboravi na koncept predodređenosti i sudbine.

Čovek koji je izgubio unutrašnju veru u Boga ne samo što prestaje da oseća svoju misiju, već počinje i da se bori sa sopstvenom sudbinom. To je jedan od najboljih načina za uništenje sopstvene energije i sebe samoga. Mnogo puta sam se u to uverio. Istinska kreativnost otpočinje od ljubavi – koja neprekidno traje i blista, a energija koja izvire iz nje određuje potencijal kreativnosti.

U Starom zavetu je napisano: „*Gospod daje mudrost, iz Njegovih usta dolazi znanje i razum*“ (Priče 2:6). Svaki čovekov stvaralački potencijal takođe je dar od Boga. Kreativna osoba, htela ili ne htela, mora da se pridržava viših zakona Vasiona kako bi imala mogućnost stvaranja. U osnovi najlepših umetničkih dostignuća i svih oblika stvaralaštva nalazi se očigledno, vidljivo ili podsvesno, izvršavanje Božjih zapovesti.

Mnogi ljudi ne vide i ne razumeju taj mehanizam samo zato što proces polaganja semena znatno prethodi trenutku ubiranja ploda. Ali plod ne može da se pojavi ako pre toga nije izraslo drvo, a pre njega se iz semena nije pojavio izdanak. Mnogi žele da dobiju plod ne sejući seme, ne brinući o drvetu i ne posedujući strpljenje. U tom slučaju plod možemo dobiti samo krađom sa susednog drveta. Svako bira svoj put.

Prekinuo sam razmišljanje i zainteresovano posmatrao ponovni vatromet koji se rasprskavao na tamnom nebu i podsećao na dugu. Tog dana, 7. maja 2008. godine, u Rusiji se održavala inauguracija predsednika, a u Izraelu slavilo šezdeset godina od nastanka države. U 11 sati se oglasila sirena i upriličen je minut ćutanja u znak sećanja na žrtve Holokausta. U tom trenutku je proticao drugi deo seminara. Prekinuo sam da razmišljam o vatrometu zbog jednog manjeg otkrića. Rekao bih da mi se mozaik konačno složio i da sam pronašao objašnjenje za jednu od najzagonetnijih i najneshvatljivijih bolesti od koje pati ogroman broj ljudi, a čiji se broj alarmantno povećava: šizofrenije.

Setio sam se dela popularnog francuskog slikara čije sam reprodukcije video u nekom časopisu. Tema je bila identična, ali svaka nova slika se razlikovala od prethodne jer je on prolazio kroz postepeni raspad svesti. Isprva skladni, lepo oivičeni objekti počeli su da se rasplinjuju i raspadaju, a logične niti su se prekidale. Potom su se prekidale i emocionalne da bi se, na kraju, neposredno pre njegove smrti, slika pretvorila u apstrakciju. Nestao je kako spoljašnji tako i unutrašnji smisao.

Bez obzira koliko puta sam se susretao sa osobama obolelim od šizofrenije, na suptilnom planu je u pitanju bio uvek isti razlog: ljubomora. Kod ljubomornih osoba se dešavaju problemi sa očima, ušima i zglobovima, ili oboljevaju od dijabetesa i raka. Zašto ljubomora ponekad uzrokuje šizofreniju? To sam pokušao da objasnim na sledeći način: kada čovek nije sklon samo vezivanju, već je i gord, njegova svest višestruko pojačava ljubomoru. Budući da je život isprva nastao kao struktura polja, odnosno primarna je duhovna komponenta, nekontrolisana ljubomora može da se blokira rastakanjem svesti.

Ali šta uzrokuje ljubomoru? Zašto je neko ljubomoran, a neko može da oprostí? Najverovatnije da način života i ishrana mogu da osnaže ljubomoru. Setio sam se razgovora s jednom ženom. Njenom mlađem sinu, koji je imao više od trideset godina, iznenada su postavili dijagnozu „šizofrenija“. Tome je prethodila preterana uzrujanost, neke opsesivne ideje o sopstvenoj izuzetnosti, agresivnost. Međutim, uzrok šizofrenije se skrivao u majci i baki, u njihovoj duši. U ovom slučaju ponovo sam otkrio isti razlog – fokusiranost na seksualnost, ljubomoru, ali sam odlučio da kopam i dublje. Ispostavilo se da njegova majka ima pojačanu agresivnost prema sopstvenoj sudbini, odnosno da se još u mladosti, pre rođenja dece, okrenula protiv nje.

Dugo sam razmišljao o tome šta je savest. Na kraju krajeva, svaka osoba iste događaje procenjuje na različit način. Zatim sam shvatio da postoji jedinstvena tačka gledišta za sva živa bića. Kada se odrekemo ljubavi ili je uništimo u nečijoj duši, uključuje se univerzalni kamerton – savest. Uništenje jedinstva s drugim ljudima, odricanje od saosećajnosti i pomoći, nanošenje štete duši zarad dobrobiti tela i njegovih nagona svako može da oseti, pri čemu, u dubini duše, shvata koliko su takvi postupci opasni i nedostojni. Religija često pomaže u očuvanju ispravnog usmerenja, ali ponekad su religiozne zapovesti u suprotnosti s ljubavlju budući da te velike istine naše svesno tumačenje, u izvesnoj meri, obično iskrivljuje.

Savest je kamerton, koji radi u sazvučju s ljubavlju, čime nas povezuje s Bogom i Njegovom voljom. Sudbina svakog živog bića teži tome da ostvari jedinstvo s Prauzrokom. Trudio sam se da shvatim šta je učinila ova žena. Oba njena sina su bila neoženjena, dok su na podsvesnom planu bili opsednuti seksom, pa su čak imali i homoseksualne sklonosti. Dešavao se potpuni raspad njihovog ličnog života, odnosno, bio je to bio rod koji izumire. A povrhu svega je bila i šizofrenija.

U poređenju s kritičnim nivoom, žena je u mladosti imala trinaestostruko povišenu agresivnost prema ljubavi, što je bilo povezano sa seksualnom sferom. „Možda ju je suprug prevario ili su hteli da se razvedu? – razmišljao sam. Možda je bila pre-

više obuzeta ljubomorom zbog čega je izgubila volju za životom“.

Iz misli me je prenuo novi vatromet. „Čudno je – razmišljao sam. – Nešto nedostaje ovom prazniku“. A onda sam iznenada shvatio da ljudi posmatraju vatromet u tišini. U Rusiji bi vikali „ura“ i živo bi se radovali. Ipak, u poređenju sa Zapadom, ovde, u Izraelu, ljudi su daleko topliji, razdraganiji i komunikativniji. U kontaktu s njima osećala se unutrašnja toplina. Osim Rusije, Izrael je verovatno jedina zemlja u kojoj bih mogao da živim iako je, za razliku od Rusije, unutrašnje nezadovoljstvo ovde prilično jako.

Kada se pripremam da otputujem u neku zemlju a ne osećam se dobro, to je prilično loš znak. Moja izoštrena senzitivnost je u sazvučju sa energijom zemlje u koju putujem.

U proleće 2008. godine sam krenuo na putovanje u Tokio. Pre polaska, na aerodromu sam iznenada ostao bez snage. Osetio sam veliku razdražljivost, pri čemu se događalo nešto neobjašnjivo. Poželeo sam da legnem i umrem. U jednom trenutku sam shvatio da je to povezano s državom u koju letim. Ispostavilo se da je Japan izuzetno fokusiran na svoju sudbinu i budućnost na štetu božanskog kamertona koji posedujemo u duši. A zatim je u meni otpočeo program samouništenja.

Kako li tek žive Japanci ako ja poludim kad me dodirne delić energije njihove zemlje? Nepojmljivo. Mada postoji i sledeći fenomen: kada čovek jede nešto neukusno i nezdravo, njegova prva reakcija će biti gađenje. Ali ako ubedi sebe da je to korisno, ili se prisiljava da jede, unutrašnji kamerton će prestatati da radi.

Dakle, pre leta za Japan, oko sat i po vremena sam se nalazio u užasnom stanju. Razmišljao sam čak i da otkážem putovanje. Međutim, ipak sam poleteo i uskoro se sve normalizovalo. Zatim sam čitavih nedelju dana pokušavao da shvatim zašto je u Japanu prisutan tako neverovatan strah od budućnosti i neprihvatanje sudbine?

Proveo sam nekoliko dana s porodicom u mestu koje je od Tokija udaljeno oko dve stotine kilometara. Nekoliko dana pre povratka došli smo u glavni grad s namerom da ga razgle-

damo. Odseli smo u hotelu „Imperijal“. Te večeri se dogodilo nešto što me je podstaklo na spoznaju. Bio je to zemljotres. Ležao sam na krevetu u hotelskoj sobi, dok su mi supruga i sin raspakivali kofere. Odjednom je krevet počeo da se ljulja. Ormar, postavljen uz zid, počeo je da krcka, što je značilo da su se zidovi pomerili. Krevet se ljuljao sve više. Supruga se okrenula, pogledala me i prekorno rekla: „Prestani da ljuljaš krevet“. „Ne samo krevet, već i ceo hotel“ – pomislio sam. Osećao sam da je zemljotres bio jačine 4 do 5 stepena.

Bio sam znatiželjan pa sam sproveo samodijagnostiku. Uočio sam iste emocije – strah od budućnosti i neprihvatanje sudbine. Ležao sam i razmišljao o tome kako mi je sada jasno u čemu je tajna ekonomskog uspona Japana i visokog nivoa moralnosti svojstvenog Japancima.

Jedan od glavnih razloga bili su zemljotresi. Kada znamo da u svakom trenutku možemo izgubiti budućnost, i da nam preči nesrećna sudbina, naša podsvesna težnja prema Bogu se pojačava. Ljudi teže ka udruživanju i ujedinjenju. Pojam moralnosti je svojstven upravo kolektivnoj svesti. Snažne porodične veze, razvijena kolektivna svest, spremnost da se pomogne, demonstrira briga i žrtvuje, od Japanaca je podsvesno načinilo vernike.

Budući da je u toj zemlji oduvek bilo malo drveća i šuma, postojao je problem zagrevanja kuća. U japanskim kućama jutarnja temperatura je samo nekoliko stepeni iznad nule. A tu su i tajfuni, uragani i zemljotresi. Za opstanak je potrebno biti snažan duhom, a to se izgrađuje verom, moralom i brigom o drugima. Davno sam čuo priču koja dobro demonstrira karakter Japanaca. Još u toku sovjetskog perioda, jedan režiser, koji je doputovao u Japan, pitao je svog sekretara, Japanca:

– Da li me je danas neko zvao?

– Da.

– A ko je zvao?

– Niko.

Kolektivna svest najjače ubrzava razvoj, ali i degradaciju ukoliko je društvo odabralo pogrešan sistem vrednosti. Nekada prosečan Japanac nije reagovao na kataklizme sa stra-

hom i žaljenjem, već s ljubavlju i željom da pomogne bližnjem. Umeće očuvanja ljubavi u bolnim situacijama predstavlja poniznost. Kao reakcija na bol ne nastaju mržnja, osuda ili uninije.

Posle Drugog svetskog rata Japancima su nametnute američka ekonomija i kultura. Visok stepen moralnosti i jedinstva nije bio toliko učvršćen religijom, koliko tradicijama. Nametnuti zapadni obrasci komunikacije i doživljaja sveta vrlo brzo su uništili ovu tradiciju. Većina Japanaca želi da bude slična Evropljanima, pri čemu im se klanjaju na unutrašnjem planu i prihvataju njihove običaje.

Danas u Tokiju živi oko četrdeset procenata samaca/samica. Kolektivna svest postepeno iščezava i dolazi do fundamentalne promene u njihovom opažanju sveta. Interesi tela postaju važniji od interesa duše, a svako podrhtavanje tla kod njih izaziva strah za sopstveno telo i budućnost. Sve to se nagomilava u njihovoj podsvesti.

Kada se pređe tačka s koje nema povratka, nešto će se dogoditi. Sudeći po tome kako sam se osećao uoči putovanja, energija te zemlje se približava toj tački. Nesreća uništava slabu dušu, a snažnu čini još snažnijom. Snaga duše se ogleda u njenom umeću da voli i utvrđuje se količinom ljubavi koja se nalazi u njoj.

Rapidno uvećanje bogatstva zemlje i individualistički način razmišljanja, usvojen od Evropljana, učinio je Japance na unutrašnjem planu nemoćnim pred prirodnim stihijama. Program samouništenja na nivou cele zemlje pre ili kasnije će dovesti do rata, kataklizme, epidemija ili do postepenog izumiranja naroda. Ipak, ne želim da gledam u njihovu budućnost. Već decenijama su svi ljudi na Zemlji jedan narod. Budući problemi Japana su problemi čitavog čovečanstva.

Kada sam leteo avionom u Izrael, takođe sam se osećao loše, ali na unekoliko drugačiji način. U početku sam se osećao prilično dobro, a zatim sam otežano disao, pri čemu mi se pojavilo škripanje u plućima. „Još sat vremena i ugušiću se“ – pomislio sam. Iz nekog razloga, fokusiranost na srećnu sudbinu se u meni povećala nekoliko desetina puta. Nivo gordosti je prevazilazio sve granice. Osećaj nadmoćnosti prema drugima

i kategoričko neprihvatanje sopstvene sudbine izbijali su mi iz svake pore. Shvatio sam da sam uspeo da se uskladim sa energijom Izraela. Počeo sam da se molim i, nakon pola sata, hroptanje je prestalo, a nakon sat vremena sam normalno disao. Sledećeg dana, na seminaru, dobio sam sledeću poruku: „Kako prevazići osećaj nadmoćnosti prema drugima kada od sindroma „bogoizabranosti“ pati cela zemlja?“

Leteo sam avionom i pokušao da ubedim sebe da moje teško stanje nije povezano sa zemljom u koju putujem. Na aerodromu nisam mogao da odolim nego sam dijagnostikovao najsvetlije predstavnike izraelskog naroda. Ortodokсни Jevreji sa šeširima, naočarima i pejotama, kompletno odeveni u crno, kretali su se veličanstveno i dostojanstveno. Nadao sam se da se nešto promenilo u odnosu na prethodne godine, ali sam video istu sliku. Dijagnostikovao sam sedmoro ljudi i kod svakog od njih je bilo prisutno ono što nazivam „smrt u polju“. A ove osobe su provodile mnogo vremena u izučavanju svetih knjiga i molitvi.

Nekada sam u njima video nesrećnu sudbinu, ali se nisam udubljavao u uzroke. A sada sam video unutrašnju nadmoćnost prema drugima, klanjanje sopstvenoj sudbini, prezir prema ljudima koji su niže rangirani, isključivu podelu na dobro i zlo. Odnosno, ove osobe su se molile za svoju budućnost i blagostanje a da toga možda i nisu bile svesne. Po svemu sudeći, Bog za njih nije predstavljao cilj, već sredstvo za uvećanje i zaštitu sopstvenog duhovnog blagostanja.

Nedavno sam osmislio nov sistem dijagnostike. Posmatrajući čoveka, očitavao sam informacije o tome koju od deset zapovesti on narušava, a zatim sam se trudio da je povežem sa bolestima. Dijabetes, na primer – predstavlja kršenje prve, druge, sedme i desete zapovesti, odnosno označava gubitak težnje ka Bogu, stvaranje lažnih idola, poklonjenje seksu i zavist koja se pretvara u ljubomoru. Psorijaza predstavlja kršenje prve, druge, treće, sedme i desete zapovesti, a masturbacija je, verovali ili ne, narušenje šeste i sedme zapovesti. Odnosno, onaj koga privlači masturbacija, ubija i čini preljube, a da ni sam to ne sluti. Njegov cilj se sadržuje jedino u tome da do-

bije zadovoljstvo, dok njegovi potomci mogu da budu ubice i razvratnici, da imaju ozbiljne psihičke smetnje, a da se lekari potom lomataju u nagađanjima zašto je naizgled normalna osoba iznenada nekoga silovala i počinila ubistvo.

Kod ortodoksnih Jevreja, koje sam dijagnostikovao da bih odredio u kojoj meri poštuju zapovesti, sve je bilo odlično, sem jedne zapovesti: „Ne stvaraj sebi idola“. Ovo narušenje je deset do petnaest puta prevazilazilo opasan nivo. Odnosno, dolazilo je do podsvesnog izmeštanja težnje ka Tvorcu. Kada se traljavo poštuje prva zapovest, onda otpočinje kršenje i druge. Za ove osobe, koje su frenetično verovala i sveto izvršavale zapovesti iz Tore, cilj nije bio ljubav i jedinstvo s Tvorcem, već osećaj duhovne veličine, veće zaštićenosti i očekivanje duhovnih i materijalnih bogatstava kao nagrade zbog iskrenog služenja Bogu.

Iz toga proizlazi da su se oni podsvesno molili za svoju srećnu sudbinu i očekivali nagradu za to. Najverovatnije je u svakome od tih vernika u podsvesti odjekivalo: „Bog voli mene, a vas ne“. Što se više fokusiramo na srećnu budućnost, postajemo agresivniji zbog njenog mogućeg gubitka. Rekao bih da se iz tog razloga u Izraelu često dešavaju teroristički napadi. Strah za budućnost nevidljivo lebdi u vazduhu. Ma kako to bilo tužno, on je uslovljen ne toliko spoljašnjim, koliko unutrašnjim stanjem Izraelaca.

Emocija je primarna u odnosu na događaj. S nama se događa ono što je adekvatno našem najdubljem emocionalnom stanju. Pre deset godina, kada sam prvi put došao u Izrael, uočio sam vrlo visok nivo gordosti, povezan sa nezadovoljstvom sopstvenom sudbinom. Iskreno sam govorio ljudima: „Biće problema i biće ih sve više“. Kod svake osobe čija duša izgubi vezu s Bogom pojavljuje se bolest zarad spasenja duše. Svako ima svoju bolest, a situacija je identična i kada je reč o državama: svaka zemlja je bolesna na svoj način. Svaki narod i zemlja imaju opšti pravac koji se određuje posledicama, tj. šta će se desiti s tim narodom ili državom.

Oni koji proučavaju Toru kažu da se pomoću nje mogu predviđati budući događaji. Govorili su mi da će Izrael napasti 72 države. To vreme više nije tako daleko. Nije objašnjeno iz

kojih razloga će se to dogoditi. Prema mom mišljenju, ovo predskazanje je u skladu sa unutrašnjom energijom Izraela. Podsvesna agresivnost prema sudbini i njeno neprihvatanje su ogromni.

Poznato mi je kako izgleda nezadovoljstvo sudbinom. Nedavno sam razgovarao sa takvom osobom. Nakon jednog seminara prišla mi je izvesna žena i zamolila me je da pomognem njenom mužu.

– On je sada na intenzivnoj nezi – rekla mi je. – Zasekli su mu grlo i u njega ubacili cevke zato što ne može da diše, nego mu je potrebna veštačka ventilacija pluća. Dijagnoza je „bočna amiotrofična skleroza“. Isprva slabe, a potom odumiru mišići ruku i nogu, a na kraju prestaju da rade i mišići grudnog koša. Čovek se na kraju uguši.

Nisam želeo da joj odgovorim. Njen muž je bio skoro mrtav. Po mene je moglo da bude suviše opasno da ga izvlačim iz sveta mrtvih. Odgovorio sam joj sledeće: „On je povezan s vama. Možete da mu pomognete ukoliko se vi promenite. Nema potrebe da ga dijagnostikujem“.

Nedelju dana kasnije me je pozvala i saopštila mi da je njen muž počeo da diše i da se oporavlja. Pristao sam da nekoliko minuta razgovaram s njim. Znao sam da lekari ničim nisu mogli da mu pomognu, da se njegova bolest smatra neizlečivom i da su uzroci nejasni. Ali kod mene na konsultaciji su već bili pacijenti koji su prebrodili tu bolest i on je to znao.

– Verovatno želite da znate zašto ste dobili ovu bolest? – rekao sam mu. – Sad ću vam objasniti. Postoji deset zapovesti koje nam pomažu da se približimo Bogu. Njihov smisao je u tome da moramo obuzdavati svoje životinjske želje i truditi se da otkrivamo svoju božansku suštinu. Deo životinjskog u nama orijentisan je na dobijanje, otimanje i pozajmljivanje, a božanski deo polazi od suprotnog – potrebe da pružamo, žrtvujemo se i brinemo. Međutim, spoljašnja i unutrašnja žrtva iziskuju mnogo energije. Nama je potrebna energija i mi je dobijamo od Boga. Prema tome, što više želimo da žrtvujemo, dajemo i stvaramo, time jača u nama mora da bude težnja ka Bogu, kroz ljubav.

Naša životinjska priroda želi da dobija i ogorčena je kada u tome biva uskraćena. Naše božansko „ja“ želi da pruža i traži nove oblike davanja – kroz kreativnost i sopstvenu realizaciju. Životinjski nivo predstavlja nezadovoljstvo i uništenje onoga što nam se ne dopada, dok je božanski nivo ljubav, vaspitavanje i promena onoga što nam se ne dopada.

Ako nam polazište bude životinjska priroda, moraćemo da uništimo sve u Vasioni, jer ne postoji ništa što nam se u potpunosti dopada, naime uvek se pronađe neka mana. Ovo je sasvim razumljivo, jer apsolutnog savršenstva u Vasioni ne može biti. Stepen savršenstva se određuje količinom ljubavi u objektu. Samo je Tvorac potpuno savršen. On je oličenje apsolutne i sveobuhvatne ljubavi.

Dakle, uzrok vaše bolesti je nezadovoljstvo sudbinom. Kako nastaje bolest? Čovek malo po malo krši zapovesti i moralne zakone. Navikava se da potiskuje ljubav, da je se odriče i njome upravlja. Ovaj proces se odvija u duši i čovek ništa od toga ne oseća. Ali budući da je Vasiona jedna, ne samo u prostoru, već i u vremenu, svi naši postupci takođe su spojeni u jednu celinu. I ako sejemo zrno uništenja, uništenje ćemo i dobiti.

Kada ovaj proces počne da ubija dušu naše dece, mi, podsvesno ih spasavajući, žanjemo ono što smo sami posejali. Svi naši postupci koje smo nekada učinili vraćaju nam se kroz našu decu.

Ne samo što ste bili nezadovoljni sudbinom i ljudima koje vam je sudbina poslala, već ste to nezadovoljstvo predali i deci. A kada nezadovoljstvo sobom i sudbinom pređe u podsvest – to znači neprihvatanje Božje volje, bogohuljenje. U suštini, na delu je pokušaj da se unište sudbina i Tvorac i to se završava ne samo pojedinačnim, već i sveopštim samouništenjem.

Potrebno je da prihvatite svoju sudbinu, i da u njoj vidite volju Svevišnjeg. Ono što se dešavalo s vama, bilo je u skladu sa količinom ljubavi u vašoj duši. Ako vam se ne dopada sudbina, promenite svoju dušu, a s njom i – svoju sudbinu. Neosetno samoubistvo kroz gnev i uvredljivost dovodi do loših posledica i po decu. Ako odlučite da dovedete u red duše dece, molite se i menjajte se i vaša bolest će proći. Sve zavisi od vas.

Nova paljba vatrometa mi je skrenula pažnju. „Potrebno je iščupati ovog čoveka – razmišljao sam. Prilično je jarki primer toga šta se dešava sa čovekom koji je dugo nezadovoljan svojom sudbinom“.

Misli mi je skrenuo tup bol u donjem delu stomaku koji se postepeno pojačavao. Ovaj bol je signalizirao da gubim energiju. Možda me je neko od pacijenata „privukao sebi“ ili su na površinu izronile neke zamerke? Dijagnostiku mogu da sprovedem samo u stanju potpune nevezanosti. Vežan sam za svoje zdravlje tako da je prilično teško da samom sebi postavim dijagnozu. Međutim, ipak sam pokušavao da na suptilnom planu otkrijem zašto sam gubio energiju.

Za početak, program samouništenja bio je sedam puta veći od kritičnog. To se ogleda ili u brzom gubitku imuniteta ili bilo kojom bolešću, a zatim sledi naprasna smrt, ili rak, pri čemu je smrt spora i mučna. Naravno, „bolje je pomučiti se“ kako je govorio junak popularnog filma, ali gubitak energije je već bio vrlo veliki. Dešavalo se neko ozbiljno narušenje Viših zakona.

Odjednom sam shvatio šta se dešava. Program uništenja je bio sedam puta veći od kritičnog. Razlog je u sedmostruko uvećanoj koncentraciji na budućnosti, određenim idealima, planovima i ciljevima. Najverovatnije je to bila pomisao da ću izlečiti ovog čoveka, jer nemam pravo da lečim, već samo mogu da pomognem pacijentu da stvori uslove za ozdravljenje. Bol je odmah prestao što je značilo da sam otkrio pravi uzrok problema. Nisam merodavan da odlučujem o tome da li će ova osoba ozdraviti ili neće. To je njena sudbina i njen lični odnos s Bogom. A ja sam ga, nametajući mu svoju misao o izlečenju, podsvesno lišio težnje prema Bogu i preusmerio ga na sebe.

Prisutno je grubo kršenje prve i druge zapovesti. Čovek je zaboravio na Tvorca i od mene je načinio idola, a nakon toga je dovoljno da oseti zavist ili ljubomoru i da usledi dijabetes. Upravo je to razlog što nikad nisam želeo da radim kao iscelitelj.

Zaista, sve nam dolazi od Boga. Bog nam daje ljubav, život, talente i sve mogućnosti. Naše božansko „ja“ uvek oseća ljubav

prema našem ljudskom „ja“, i odnosi se prema njemu kao prema detetu – brine o njemu, pomaže mu, vaspitava ga. A kada dete prestane da poštuje roditelje, počinje da ispoljava bezobrazluk i sve njihove zasluge pripisuje sebi, brzo dospeva u bolnicu ili zatvor.

Ljubav je naš roditelj. Iz nje je stvorena čitava Vasiona. Svaki put kada se odričemo ljubavi, ili se prema njoj nemarno ophodimo, mi za to snosimo odgovornost. Ljubav je energija. Što više imamo energije, više pokušavamo da menjamo sebe i svet oko nas. Da bismo prevazišli zavisnost od budućnosti, jačina ljubavi mora da bude daleko veća od prosečne. Ako postoji ljutnja, nezadovoljstvo i žaljenje – to su pokazatelji niskog nivoa energije. U tom slučaju nećemo moći da prevaziđemo zavisnost od budućnosti.

Prvo što je potrebno shvatiti jeste da su osuda, ljutnja i mržnja oblici pedagogije, vaspitavanja drugih. Ali to su najprimitivniji oblici vaspitavanja. Kako se vaspitava živi organizam u prirodi? Ako mu je delovanje pogrešno, snalazi ga smrt. Odnosno, osnovno sredstvo vaspitanja je uništenje nesavršenih bića. Oni koji ne žele da se menjaju – umiru.

U ljudskoj zajednici vaspitavanje prelazi na sledeći nivo: kao vaspitno sredstvo se koristi bol. Bol pruža više mogućnosti za promenu i razvoj. Stoga je osnovni metod vaspitavanja, koji i danas koriste mnogi roditelji, kažnjavanje deteta tako što mu se nanese bol ako se pogrešno ponaša.

Gnev, mržnja i osuda predstavljaju uvertiru u agresivne postupke. Ma koliko to bilo čudno, agresivna emocija je opasnija od agresivnog postupka. Unutrašnjom mržnjom možemo ne samo da ubijemo čoveka, već i njegove potomke i da za to snosimo kaznu.

Zašto preki i grubi ljudi često imaju odlično zdravlje, a kod suptilnih, ali osetljivih osoba se raspadaju sudbina i zdravlje? Zato što je ovo drugo mnogo opasnije. Kod prvih je agresivnost površinska i upravo ona podstiče na vaspitavanje.

Međutim, kada čovek vaspitava drugog putem gneva, to više ne predstavlja vaspitavanje bolom, već smrću.

Ne treba grditi za loše, već pohvaliti za dobro. Ne treba tući zbog grešaka, već nagrađivati za dobro ponašanje. Ako vam se ne dopada ovaj svet – učinite ga boljim. Ako vam se ne dopada kako se ljudi prema vama ophode, učinite sebe boljim. Ako se ne dopadate sebi – učinite svoju dušu boljom.

Osnovni pokazatelj našeg ispravnog ponašanja, bez obzira na to da li je reč o emocijama ili postupcima, jeste ljubav. Kada je u svojoj duši imate mnogo, uvek možete promeniti osobu pored vas, pronaći zajednički jezik s njom i tada vas sukob neće uništavati, već razvijati.

Setite se reči Isusa Hrista: *Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati* (Jevandelje po Mateju 5:9). Čitav svet je samo objekat na koji treba da se oslanja ljubav. Naš život je sredstvo za dostizanje ljubavi. Voljena osoba je takođe sredstvo za dostizanje božanskog nivoa. Ukoliko to nismo u stanju da razumemo, voljena osoba postaje sredstvo za dobijanje blagostanja i novca. Kada ne možemo da služimo Bogu – služićemo mamonu.

„Čovek je interesantno sazdan – razmišljao sam. – Nedostatak ljubavi nam ne dopušta da povežemo suprotnosti: novo i staro. Uvek se krećemo putanjom: ili jedno – ili drugo. Isprva nastojimo da otklonimo i uništimo sve uvrede, mržnju i agresivnost i odmah postanemo neko drugi. A kada u tome ne uspemo, stropoštavamo se nazad. Ukoliko, pak, postoji ljubav, novi oblik mišljenja se neko vreme suživljava sa starim, a zatim bleđi, postepeno slabi i iščezava.

Avram je poverovao u Jedinog Tvorca i bio je spreman da se odrekne svog života. Čak je bio spreman da žrtvuje i svog sina Isaka. Njegov unuk Jakov doneo je konačan izbor i uništio je paganske kipove. Kada je u duši malo ljubavi, čovek ne poseduje strpljenje, već želi jednim udarcem da uništi staro i sagradi novo. Čak i privremeno spajanje novog i starog postaje za njega neizdrživa patnja.

Vatromet je okončan i masa naroda je šetajući počela da se razilazi ulicama odmarališta. Bila je predivna južna noć, a okupljeni narod je bio dobronameran i veseo. Osećao sam spokojstvo i smirenost, ali u duši mi je bio čudan osećaj nečeg pre-

ćutanog i nedorečenog. Pokušavao sam da saberem misli u jednu celinu, ali mi je nešto smetalo. A onda sam se iznenada prisetio: šizofrenija.

Shvatio sam zašto je ono što sam nazivao ljubomorom moglo da uzrokuje uništenje svesti. Pokušao sam da otkrijem koje je zapovesti kršila majka šizofreničara. Ispostavilo se da su to druga, sedma i deveta zapovest: idolopoklonstvo, preljuba i lažno svedočenje.

Kada sam razjasnio detalje, sve je bilo vrlo jednostavno. U mladosti je ona bila prilično privlačna i njena seksualnost se pretvorila u požudu. Udala se iz ljubavi, ali je već u prvim mesecima braka varala muža. I budući da je osnovni cilj seksualnih odnosa sticanje zadovoljstva, kada se telo raduje daleko više od duše, dolazi do odricanja od buduće dece i prebacivanja energije budućnosti u seksualnu energiju – energiju strasti i želje. Tada se uključuje mehanizam uništenja budućnosti. Odnosno, unutrašnja pohota, učvršćena spoljašnjim ponašanjem, počinje da uništava psihu i svest. Dakle, to je mogući razlog zašto se šizofrenija prenosi po ženskoj liniji.

Čuo sam da su u Sjedinjenim Američkim Državama šizofreniju prestali da smatraju bolešću zbog ogromnog broja ljudi koji od nje pate. U materijalističkom svetu je sve jednostavno: čim patologija dostigne određene razmere, automatski je smatraju normom. Ispada da nije moralno ono što štiti ljubav, nego ono što je uspelo da pobedi i osvoji veliko prostranstvo, uključujući i duhovno.

Najverovatnije da je razlog neverovatnog porasta psihičkih bolesti u današnje vreme uslovljen takozvanom seksualnom revolucijom, koja je otpočela pre pedesetak godina. Danas je glavni kompliment koji se može dati ženi: „Baš si seksi“! Preljuba voljene osobe se smatra sitnicom. Žene bez razmišljanja pribegavaju abortusima, naslađuju se svojom požudom, pri čemu svakodnevno s televizijskih ekrana dobijaju podršku za takvo ponašanje. Ovaj je proces zakonomeran, jer kršenje prve zapovesti neminovno vodi do kršenja narednih.

Setio sam se šta sam rekao jednoj svojoj pacijentkinji: „Moraćete da dođete u kontakt s božanskom energijom, ona

je u naše vreme sve aktivnija. Ako ne budete prošli kroz preispitivanje svojih viših duhovnih planova, otpoćeće naredna, daleko grublja faza – pročišćenje osećanja. Ona može da se manifestuje kroz preljubu, smrt bliskih osoba, izdaje, odvajanje od voljene osobe. To je prinudno pročišćenje, gubitak. Ali postoji i dobrovoljno pročišćenje, kada se vi sami zbog ljubavi odričete ispunjenja sopstvenih želja i zadovoljenja nagona, koji vas od muža odvlače u postelju drugog muškarca. Kada zbog ljubavi kontrolišete taj osećaj i ne dopuštate mu da se realizuje, to je žrtvovanje svojih želja i nagona zarad ljubavi. Bez žrtvovanja nema ljubavi. Kroteći svoju životinjsku energiju, mi povećavamo izgleda da se ona usmeri na jedinstvo s Tvorcem“.

Na energiju se takođe može primeniti pojam inercije. Zahvaljujući inerciji, okamenjena energija se pretvara u objekte i pojave. Kada energiju većim delom usmeravamo ka životinjskom principu, što se ona više učvršćuje, time nam predstoji više patnje da bismo se vratili u ljudsko stanje, a da ne pominjemo božansko.